

Hồi 3**TỪ QUÂN SƠN ĐẾN HOÀI GIANG
THEO ANH TỬ QUANG DÒ TUNG TỊCH**

Quân Sơn gần Động Đình Hồ, người qua lai tấp nập không phải là điều đáng để ngạc nhiên.

Do đó, cùng chung ai phải ngạc nhiên khi phát hiện có một gã với vóc dáng nhỏ thó cứ gấp rút lách qua người này, luồn qua người kẻ khác.

Gã nhỏ người nên có lợi thế của kẻ nhỏ người. Gã đi nhanh như vậy nhưng hầu như không hề va chạm vào bất kỳ ai, ngoại trừ một lần dường như gã cố tình va chạm vào một phụ nhân to béo.

Do bị va chạm, vị phụ nhân suýt ngã ngửa!

Gã nhỏ thó như biết lỗi, vội choàng tay đỡ vào lưng phụ nhân miệng lắp bắp những lời vô nghĩa:

- Xin đại nương lượng thứ. Tiểu nhân... tiểu nhân thật là... thật là..

Ít nhiều gì đó cũng là lời xin lỗi, vị phụ nhân to béo vội tỏ ra đại lượng miệng cười gượng khi bắt gặp ánh mắt nhìn hiếu kỳ của những người xung quanh:

- Không hề gì! Tiểu ca không cố ý thì thôi, ta nào dám trách!

Xoa tay khắp người phụ nhân, gã nhỏ thó liếng láu:

- May mà đại nương chưa bị ngã! Bằng không tiểu nhân phải ân hận biết chừng nào!

Vị phụ nhân càng thêm ngượng vì cứ chỉ thái quá của gã nhỏ thó. Cố đưa chân bước nhanh, vị phụ nhân cũng bắt đầu lắp bắp:

- Ta đã bảo không trách là không trách! Tiểu ca... tiểu ca...

Dòng người lại tuôn chạy, cuốn cả vị phụ nhân to béo cũng đi!

Gã nhỏ thó mỉm cười đắc ý, khẽ xoay người định đi ngược nhưng mà gã vừa bị dòng người cuốn đến!

Bước chân của gã chưa kịp dịch chuyển, một bàn tay của ai đó chợt chạm vào đầu vai gã!

Tiếp đó, một giọng nói âm trầm khẽ rót vào tai làm gã phải giật bắn thân mình.

- Trò của người diễn quả không tồi đấy, Từ Khắc Kim!

Gã quay ngoắt lại và nhìn sững vào nhân vật vẫn còn đang đặt tay lên vai gã.

- Khoái Kiếm Cơ Vĩnh?!

Cơ Vĩnh chợt mỉm cười, khiến gã họ Từ dù đang bất an cũng cảm thấy nhẹ nhõm. Huống chi, Cơ Vĩnh còn lên tiếng trấn an gã:

- Người yên tâm. Ta gặp người chỉ để hỏi chuyện. Chỗ kim ngân người vừa trở tài diệu thủ, đoạt của vị đại nương kia, ta sẽ không nhắc đến nếu người ngoan ngoãn đi theo ta!

Từ Khắc Kim ngạc nhiên nhìn Cơ Vĩnh chỉ khi gã nhìn thấy thanh kiếm bất ly thân đang được Cơ Vĩnh cắp trong tay, gã mới dám tin người đứng trước mặt chính là Cơ Vĩnh Khoái Kiếm.

Gã hoang mang:

- Tôn giá muốn hỏi chuyện tiểu nhân? Là chuyện gì?

Thu tay về khỏi vai gã, Cơ Vĩnh quay người bước đi:

- Cứ theo ta sẽ rõ!

Cơ Vĩnh bước đi như tin chắc Từ Khắc Kim sẽ phải theo chân!

Điều đó quả nhiên không hề sai chạy. Từ Khắc Kim sau khi chớp mắt vài lượt và nhìn theo bước đi uy dũng của Khoái Kiếm Cơ Vĩnh, như gã biết gã sẽ nhận lấy hậu quả gì nếu dám làm ngược lại lời sai khiến của Cơ Vĩnh? Gã khẽ thở hắt ra và vội vàng bám theo Cơ Vĩnh, đi xuyên qua dòng người tấp nập!

Đến một nơi có một khu rừng khá vắng vẻ, Cơ Vĩnh quay lại và mỉm cười một lần nữa với Từ Khắc Kim:

- Xem ra người cùng là người dễ bảo! Cứ đà này, ta sẽ xong việc với người sớm và sẽ để người tiếp tục ung dung tự tại với tài diệu thủ của người!

Từ Khắc Kim đang nôn nao đợi chờ điều xấu nhất sắp xảy đến, nghe Cơ Vĩnh nói như thế, gã có khác nào người sắp chết đuối bỗng vớ được phao:

- Ý của tôn giá sẽ không khó dễ tiểu nhân?

Cơ Vĩnh nheo mắt nhìn gã:

- Không hề! Ngoại trừ chính người tự làm khó cho người!

Từ Khắc kim nuốt nước bọt.

- Nếu điều tôn giá định hỏi là điều tiểu nhân am tường, tiểu nhân nhất định không giấu giếm!

Cơ Vĩnh gật đầu:

- Ta chỉ mong như vậy.

Dứt lời cánh tay hữu của Cơ Vĩnh chợt chớp động.

Một tia kiếm quang chợt loé lên rồi tắt ngấm!

Từ Khắc Kim khi nhận ra sự việc thì ở ngực áo của gã bỗng có làn gió mát dịu thổi ùa vào!

Gã nhìn Cơ Vĩnh, Cơ Vĩnh vẫn nguyên vị với thanh kiếm vẫn còn nguyên trong vỏ và vẫn được cầm giữ trong tay!

Gã nhìn vào gã, ngực áo của gã đang nguyên lành bỗng bị hở một mảng thấy rõ thịt da! Điều đó chứng tỏ tia kiếm quang vừa rồi đã làm cho y phục của gã phải bị rách rồi!

Gã kinh hoảng!

Trong khi đó, Cờ Vĩnh mỉm cười xòe bàn tay tả cho Từ Khắc Kim nhìn thấy một túi bạc nho nhỏ:

- Số bạc này là của vị đại nương khi nãy! Chỉ cần người ngoan ngoãn cho ta biết những điều cần biết, nhất định số bạc này sẽ được hoàn trả cho người?

Từ Khắc Kim xanh mặt:

- Khoái kiếm quả nhiên là Khoái Kiếm, danh bất hư truyền! Tiểu nhân nguyện cung xưng tất cả nếu đó là điều tiểu nhân thật sự am tường.

Cơ Vĩnh trầm giọng:

- Người thật sự am tường! Nghe đây, đêm trăng rằm vừa rồi phải chẳng người đã nhìn thấy có ánh Tử Quang xuất hiện ở tại Quân sơn này?

Từ Khắc Kim rung động:

- Tôn giá cũng biết ư? Đó là điều cho đến nay tiểu nhân vẫn lấy làm kỳ quái!

- Sao lại kỳ quái?

Từ Khắc Kim chớp mắt:

- Đất Quân Sơn này không hề có kỳ vật, ánh Tử Quang kia từ đâu xuất hiện? Vậy chẳng là kỳ quái sao?

Cơ Vĩnh thoáng thất vọng:

- Người thật sự không biết ánh Tử Quang kia từ đâu phát xuất?

Từ Khắc Kim thở dài:

- Hoặc tiểu nhân chậm chân, hoặc ánh Tử Quang nọ đột nhiên biến mất! Lúc tiểu nhân tìm đến chỉ thấy Dư nhị huynh đệ vừa rời đi vừa bàn luận về ánh Tử Quang kỳ quái nọ.

Cơ Vĩnh chớp lấy cơ hội:

- Dư nhị huynh đệ nào? Phải chẳng là Song Quái Hoài Giang Dư Hưu và Dư Vong?..

Từ Khắc Kim gật đầu

- Chính là họ!

Nhìn chằm chằm vào ho Từ, biết gã quả nhiên đã nói hết những điều cần biết và đã biết. Cơ Vĩnh đưa tay trả ra

- Túi bạc của người đây, mau đến nhận lấy!

Từ Khắc Kim cả mừng, vội chồm đến đón nhận lại túi bạc vốn được gã cất trong người nhưng bị Khoái Kiếm của Cơ Vĩnh đoạt mất!

Gã quá vội đến nơi vô tình vấp vào một rễ cây nằm lồi trên mặt đất!

Gã chấp chới ngã về trước!

Hự!

Cơ Vĩnh không nỡ nhìn gã ngã, vội đưa tay đỡ lấy gã.

Được đích thân Cơ Vĩnh đón đỡ, gã họ Từ cảm kích:

- Hôm nay tiểu nhân quả đã gặp may! Vừa không bị tôn giá lấy mạng vừa được tôn giá nể tình đón đỡ kẻ chẳng ra gì là tiểu nhân! Đại ân này...

Cơ Vĩnh ấn vội túi bạc vào tay gã:

- Người đi đi! Có thể lần sau khi gặp lại, ta sẽ không dễ dãi như lần này!

Gã họ Từ kinh hoảng vội tung người chạy đi như bị ma đuổi.

Vút!

Mỉm cười nhìn gã chỉ vì một câu hăm dọa phải vận dụng khinh thân pháp giữa thanh thiên bạch nhật, Cơ Vĩnh khoan thai đi trở lại Quân Sơn!

Phạm điểm Ân Thiên là phạm điểm to lớn nhất ở đất Quân Sơn này!

Cơ Vĩnh bước ngay vào phạm điểm khi phát hiện tí trên cao có cắm ngọn tiêu ký mang chữ Chu!

Đón tiếp Cơ Vĩnh là một gã tiểu bảo:

- Khách quan dùng cơm?

Cơ Vĩnh xua tay:

- Phải chăng vị chưởng quỹ đằng kia cũng là chưởng quầy? Ta muốn thương lượng một việc hệ trọng.

Tên tiểu bảo nhìn dò xét Cơ Vĩnh! Và cũng như gã Từ Khắc Kim, thanh kiếm trên tay Cơ Vĩnh làm cho tên tiểu bảo phải thay đổi thái độ:

- Thất lão gia đúng là chưởng quầy? Khách quan nếu muốn thương lượng xin cứ tùy tiện! Tiểu nhân không muốn làm phiền khách quan!

Tên tiểu bảo bỏ đi và lo sẵn đón người khách kế tiếp vừa bước vào phạm điểm!

Đứng trước mặt vị chưởng quầy được tên tiểu bảo gọi lên là Thất lão gia, Cơ Vĩnh xưng danh:

- Tại ha Cơ Vĩnh! Có việc muốn nhanh chóng đưa tin đến Chu chủ nhân Hào Phú Vương!

Thất chưởng quầy cười nhẹ:

- Lão hủ đã nghe chủ nhân căn dặn! Cơ đại gia xin cứ tự nhiên cho.

Cơ Vĩnh cùng mỉm cười:

- Tại ha có tin vật của...

Cơ Vĩnh ngừng lời do phát hiện tin vật của Hào Phú Vương đã không cánh mà bay!

Thất chưởng quây như nhận thấy có điều bất ổn:

- Cơ đại gia làm sao rồi?

Cơ Vĩnh thu nhanh nụ cười:

- Diệu Thủ Không Không Từ Khắc Kim quả to gan! Chưởng quây mau nhanh chóng đưa tin đến chủ nhân, đừng để Từ Khắc Kim lợi dụng tin vật này gây cho chủ nhân nhiều bất lợi.

Thất chưởng quây gật đầu:

- Cơ đại gia có thể yên tâm về điều đó? Hay còn tin tức gì nữa không, đại gia?

Cơ Vĩnh thuật cho Thất chưởng quây nghe những gì Từ Khắc Kim đã nói! Cơ Vĩnh sau đó đề xuất:

- Tại hạ dò hỏi rồi. Dư nhị huynh đệ hiện đã quay về Hoài Giang! Tại hạ sẽ đi ngay đến đó! Nếu có tin gì mới...

Thất chưởng quây xoa tay:

- Ở Hoài Giang cũng có những phạm điểm của Chu gia! Lão hủ lập tức báo cho họ biết để dễ dàng nhân ra đại gia, đồng thời nhận mọi tin báo của đại gia.

Đến lúc này Cơ Vĩnh mới tìm lại được nụ cười:

- Sanh ý của Hào Phú Vương không ngờ gai rộng khắp đến vậy! Nếu đúng như chưởng quây vừa nói, tại hạ thật sự yên tâm cáo biệt, hãy chuyển đến Hào Phú Vương lời tạ lỗi của tại hạ!

Thất chưởng quây mỉm cười thần bí khi đưa mắt nhìn theo Cơ Vĩnh đang đi khuất dần...

oOo

Hoài Giang tuy chỉ là một nhánh sông nhỏ của dòng Dương Tử Giang nhưng do có địa hình uốn khúc, lượn quanh một quả núi có dáng hình như Kỳ Lân (Kỳ Lân Sơn) nên dân ngụ cư quanh vùng đông có đến mấy vạn!

Dân ngụ cư đông nên sinh hoạt cùng nhộn nhịp, muôn màu muôn vẻ! Và sinh hoạt này càng trở nên phức tạp khi lẫn vào dân ngụ cư có thêm những phường đạo tặc, sống bất chấp vương pháp!

Nói là sống bất chấp vương pháp điều đó không hàm ý bọn đạo tặc không có những quy luật - những quy luật của riêng bọn chúng do bọn chúng đặt ra và tự bọn chúng buộc phải tuân thủ!

Những quy luật này tuy không bao hàm đạo nghĩa giang hồ, những đạo nghĩa của giới giang hồ quen sống với đầu đao mũi kiếm buộc phải tuân theo, nhưng chúng cũng có phần giống như vậy.

Và đã có những quy luật bọn đạo tặc đương nhiên muốn tuân thủ ắt phải sinh sống có tổ chức, như các bang phái khác trên giang hồ! Có tổ chức ắt phải có tôn ti thứ bậc, có người trên có kẻ dưới có thủ lĩnh có thuộc hạ!

Phe hắc đạo ở Hoài Giang nhờ có vị đầu lĩnh là Bát Tý Cuồng Đao Tạ Linh Oai với công phu sở học hơn người nên những quy luật kia càng được tuân thủ nghiêm ngặt!

Cơ Vĩnh vừa đặt chân đến vùng Hoài Giăng ngay lập tức phát hiện mọi hành tung của bản thân đã bị bọn thuộc hạ của Tạ Linh Oai phát giác!

Không cần tránh né, Cơ Vĩnh ung dung quay người, diện đối diện với một lão nhân đã từ lâu luôn bám sát từng bước chân của Cơ Vĩnh!

Nhìn lão nhân đang có sắc mặt thẳng thốt, Cơ Vĩnh phát thoại:

- Là khách không thể qua chủ, phương giá liệu có thể bấm báo đến quý chủ nhân rằng tại hạ, Khoái Kiếm Cơ Vĩnh có việc cần được cầu kiện?

Lão nhân nọ giả vờ ngạc nhiên:

- Chủ nhân nào? Khách quan nói như thế làm sao lão đây hiểu được?

Cơ Vĩnh cười nhẹ:

- Phương giá muốn như thế nào mới chịu hiểu? Hoặc giả phương giá muốn xem qua kiếm của Cơ Vĩnh này có thật sự là khoái kiếm hay không mới chịu hiểu?

Lão nhân nọ biến sắc:

- Đây là nơi nào, khách quan hẳn đã biết rõ? Muốn động thủ, phải chăng khách quan cho rằng Hoài Giang là chốn không người, muốn diêu vũ dương oai thế nào cũng được?

Như lão nhân cố tình kêu lớn?

Và điều đó lập tức làm cho không ít người vì hiếu kỳ bắt đầu tụ tập lại, gây cản ngại cho những ai khác vô can khó bề đi lại.

Cơ Vĩnh cười lớn:

- Vậy là phương giá đã tự cáo giác lai lịch rồi! Thế mới phải chứ! Chư vị nghe đây?

Hướng mắt về phía những người vừa tụ tập lại, Cơ Vĩnh lớn tiếng:

- Tại hạ là khách không mời mà đến! Nay theo lệ, Khoái Kiếm Cơ Vĩnh tại hạ xin được cầu kiện quý chủ nhân Bát Tý Cuồng Đao Tạ Linh Oai! Nhờ chư vị bấm báo cho!

Cơ Vĩnh nhận định không lầm!

Đa số không người tụ tập nơi đây không chỉ vì hiếu kỳ! Chính họ là thuộc hạ của Tạ Linh Oai, vốn xem thường sống chết vì nghe động họ mới kéo đến. Chứ nếu họ thật sự chỉ là hạng thường nhân thì khi gặp phải những chuyện tương tự, họ lo tranh còn không kịp nói gì đến có thừa dăm lược để đứng xem chuyện động thủ của giới giang hồ?

Vòng người đứng vây quanh sau khi nghe Cơ Vĩnh dứt lời đều đổ dồn ánh mắt vào một người đang đứng lẫn trong họ!

Cơ Vĩnh nhìn theo và trông thấy đó là một văn nhân yếu ớt với sắc mặt đường như lúc nào cũng nhợt nhạt!

Cơ Vĩnh động dung, tự lên tiếng:

- Tại hạ từng nghe nói dưới trướng Bát Tỳ Cuồng Dao có một nhân vật đa mưu túc trí! Nhân vật đó phải chăng là các hạ Độc Thủ Bệnh Nho Gia Cát Hưởng?

Vị văn nhân tiến lên phía trước với những bước chân di chuyển khá chậm chạp! Định mở miệng đáp lời, vị văn nhân bỗng ôm ngực ho sù sụ!

Lập tức một nữ lang xinh đẹp đứng ngay phía sau vị văn nhân vội thò tay về trước! Trên tay nữ lang là một hoàn linh đan màu đen nhánh.

Vị văn nhân chép miệng và cảm thán như bất đắc dĩ lắm phải đưa tay nhận lấy hoàn linh đan nọ:

- Thật khổ cho người. Hà nhi! Luyện Bách Linh Đan, người phải hao tổn nhiều tâm lực! Vậy mà người vẫn lo lắng cho ta, vẫn tìm đủ cách để cứ bảy ngày là phải có cho ta một hoàn! Ta thật sự không những muốn dùng, ngại nổi...

Nữ lang no nhỏ khẽ lên tiếng:.

- Sinh mạng của Hà nhi còn có được như ngày hôm nay là do Gia Cát tiên sinh ban cho. Đừng nói là chịu khổ, dầu phải chết để Gia Cát tiên sinh vĩnh viễn không bị bệnh tật làm khổ, Hà nhi cũng cam lòng.

Nuốt khan hoàn linh đan nọ vào bụng, vị văn nhân thở phào và đưa mắt nhìn Cơ Vĩnh:

- Dù là hắc đạo hay bạch đạo cũng cần có đạo nghĩa! Và đạo nghĩa của phe nào cũng có cái hay của phe đó. Các hạ thử nhìn Hà nhi mà xem! Lời lẽ của Hà nhi tuy mực thước như người từng trải nhưng thật ra niên kỷ của Hà nhi chỉ mới có mười ba..

Quay mặt lại phía sau, vị văn nhân nghiêng đầu nhìn Hà nhi:

- Ta vừa nói đúng hay sai vậy Hà nhi?

Nữ lang nọ cúi đầu:

- Chỉ ít ngày nữa là Hà nhi được đúng mười ba! Tiên sinh tuy có nói sớm nhưng kể như là chuẩn xác!

Vị văn nhân gật đầu, quay lại nhìn Cơ Vĩnh:

- Vậy là mười ba! Điều đó có nghĩa là Hà nhi đã phải côi cút đúng năm năm! Côi cút đây không có nghĩa là song thân của Hà nhi vì yếu thọ phải mất sớm! Trái lại, do trong những nhân vật tự xưng là danh môn chính phái có kẻ lòng lang dạ sói, khẩu Phật tâm xà, đang tay hạ thủ song thân của Hà nhi là hai người chỉ biết dùng y thuật để cứu người. Rất tiếc, y thuật của họ không thể tự cứu lấy bản thân họ.

Không kềm nổi sự tò mò, Cơ Vĩnh nhìn Hà nhi:

- Là ai đã hạ thủ? Chỉ cần tiểu cô nương nói ra, chỉ đích danh hung thủ đã hàm hại gia thân, Khoái kiếm này của Cơ Vĩnh nhất định sẽ đòi lại công đạo cho tiểu cô nương.

Hà nhi chớp chớp mắt nhìn Cơ Vĩnh:

- Lời của đại gia là lời nói thật?

Vị văn nhân chợt mỉm cười:

- Người bất tất phải nghi ngờ, Hà nhi! Ai nói thì ta có thể không tin nhưng nếu là do Khoái Kiếm Cơ Vĩnh thì...

Lại ôm ngực ho sù sụ, cử chỉ của vị văn nhân khiến Cơ Vĩnh phải hiểu rằng tùy theo thái độ của Cơ Vĩnh ở đất Hoài Giang này, là địch hay là bạn, vị văn nhân mới cho lời của Cơ Vĩnh là đáng tin hay không đáng tin!

Nữ lang nọ vì không hiểu ý tứ sâu xa nên cứ lo lắng nhìn vị văn nhân đang ho thành tràng dài:

- Bệnh của tiên sinh đã thâm nhập xương tuỷ, hay tiên sinh thử tăng thêm liều lượng. Dùng một hoàn Bách Linh Đan e không đủ...

Cơ Vĩnh chợt lên tiếng:

- Dùng nhiều Bách Linh Đan e chỉ thêm tổn hại. Nếu Gia Cát Bệnh tiên sinh không ngại, tại hạ nguyện ý truyền cho phút nguyên khí bản thân, trấn áp độc thương đã hành hạ tiên sinh ít lắm là mười năm!

Vừa nói, Cơ Vĩnh vừa tiến đến gần vị văn nhân như sẵn sàng thực hiện điều vừa nói, là truyền cho vị văn nhân một ít nguyên khí!

Những người đứng quanh bỗng xôn xao! Và Hà nhi là người duy nhất dám lên tiếng ngăn cản thái độ của Cơ Vĩnh:

- Thành ý của đại gia, Hà nhi xin thay mặt Gia Cát tiên sinh tâm lĩnh. Việc truyền chân khí đương nhiên không thể bất cẩn như vậy!

Nhưng vị văn nhân bỗng xua tay:

- Ta tự biết lo liệu. Hà nhi người bất tất phải lo lắng!

Đưa mắt nhìn Cơ Vĩnh, vị văn nhân ung dung bảo:

- Nếu các hạ thật sự có hảo ý...

Cơ Vĩnh mỉm cười:

- Đờm lược của tiên sinh khiến tại hạ bội phục! Còn hảo ý hay không tiên sinh cứ chờ xem sẽ rõ!

Áng một tay vào Khí hải huyệt của Vị Văn nhân, Cơ Vĩnh bỗng nghiêm mặt:

- Hãy thâm liễm ngươn thần! Tại hạ không muốn tự chuốc họa vào thân! Bắt đầu đây!

Ánh mắt của vị văn nhân chợt lóe sáng một cái rồi tắt ngấm! Tiếp theo đó, sắc mặt của vị văn nhân bỗng hồng hào dần.

Như đã đủ, vị văn nhân bỗng tự dịch người lùi lại:

- Chân khí tiên thiên của Cơ Vĩnh Khoái Kiếm quả danh bất hư truyền. Cứ thế này tuổi thọ của Gia Cát mỗi ít nhiều cũng kéo dài thêm năm năm nữa!

Hà nhi vẫn chăm chú dõi nhìn phải kinh ngạc kêu lên:

- Hóa ra nội lực của vị đại gia đây là xuất phát từ Tiên Thiên Chân Khí của đạo gia? Gia Cát tiên sinh quả có phúc phận hơn người, không chỉ sống thêm năm năm mà còn có thể...

Cơ Vĩnh bỗng cười gượng:

- Tiểu cô nương định nói gì, tại hạ thừa hiểu. Thật không may cho Gia Cát tiên sinh, ngoài nội thương đã từ lâu không chữa trị, hình như tiên sinh còn bị thù gia hạ độc nữa!

Vị văn nhân biến sắc:

- Sao các hạ biết rõ như vậy?

Cơ Vĩnh khẽ thở ra:

- Đúng ra qua việc tiên sinh cứ bảy ngày phải dùng một hoàn Bách Linh Đan, tại hạ chỉ biết tiên sinh đã bị trúng độc! Đến khi tại hạ định dùng chân khí để trấn áp mới phát hiện kinh mạch của tiên sinh cũng đã bị tổn thương! Từ đó mà suy, nếu tiên sinh không liệu cách hóa giải toàn bộ độc chất, Tiên Thiên Chân Khí của tại hạ vẫn vô phương giúp tiên sinh khôi phục hoàn toàn!

Vị văn nhân bật cười:

- Hảo tiên kiến. Không ngờ một Cơ Vĩnh ngoài Khoái Kiến vang danh thiên hạ lại còn có kiến thức hơn người! Độc trong người Gia Cát mỗi nếu không có tiên đan diệu dược sẽ không thể hóa giải trọn vẹn! Dầu thế, có sống thêm năm năm cũng là đủ cho rồi! Ha... Ha..

Cơ Vĩnh đáng lý phải cười theo cho phải lễ thì lại giữ gương mặt nghiêm nghị:

- Nội thương của tiên sinh phải chăng có liên quan đến chuyện ở Cổ Huyết Thành mười năm trước?

Vị văn nhân ngưng cười:

- Không sai! Chỉ vì chút hiếu kỳ, mười năm trước từ một Độc Thủ Gia Cát Hưởng, mỗi phải thêm vào hai chữ Bệnh Nho!

Cơ Vĩnh cảm khái:

- Lần đó, nếu không vương bận thê nhi hầy còn trẻ đại, có lẽ tại hạ hoặc là mất mạng hoặc cũng trở thành...

Gia Cát Hưởng xua tay:

- Đó là số của các hạ hầy còn may mắn! Chẳng biết lần này các hạ tìm đến Hoài Giang là có điều gì cần chỉ giáo...

Cát Cát Hường chuyển đổi đề tài khi đột ngột, khiến bao nhiêu lời chuẩn bị sẵn của Cơ Vĩnh phải mất cơ hội giải bày!

Cơ Vĩnh sau một lúc ngẫm nghĩ chợt nói thẳng:

- Tại hạ có viết cần phải hỏi rõ Dư nhị huynh đệ.

Gia Cát Hường trầm ngâm:

- Là Song Quái Dư Hầu và Dư Vọng? Nếu vậy các hạ không gặp may rồi.

Cơ Vĩnh động tâm:

- Họ chưa về Hoài Giang?

Gia Cát Hường lắc đầu:

- Đi về! Nhưng do tội đã gây ra ở Quân Sơn, tể mệnh chủ đã có lệnh giam cả hai vào thiên lao chờ định tội!

- Họ đã gây tội gì ở Quân Sơn?

Gia Cát Hường không đáp, chỉ hỏi vặn lại:

- Các hạ muốn hỏi họ điều gì?

Cơ Vĩnh đáp mơ hồ:

- Cũng là chuyện có liên quan đến Quân Sơn.

Gia Cát Hường giật mình:

- Phải chăng trang chủ Phong Nguyệt trang nhờ các hạ đến hỏi tội bọn Dư Hầu?

Cơ Vĩnh ngơ ngác:

- Tại hạ chưa gặp qua Bàng Thục, trang chủ Phong Nguyệt trang.

Gia Cát Hường thở dài:

- Là hắc đạo nhưng bọn mõ vẫn có những quy luật cần tuân thủ! Ở Quân Sơn, nhân đêm trăng rằm, Dư Hầu và Dư Vọng không hiểu sao bỗng giở thói ghẹo nguyệt trêu hoa! Họ không trêu vào ai lại nhè ngay thiên kim ái nữ của Bàng Thục mà trêu ghẹo! Vì chuyện đã lỡ lầm, Dư Hầu và Dư Vọng sợ Bàng Thục trừng trị phải vội quay về đây! Chúng ta bị giam giữ còn hơn là bị Bàng Thục ra tay lấy mạng!

Cơ Vĩnh nhẹ chớp mắt:

- Nói như vậy, sự trinh bạch của Bàng Tố Quyên, ái nữ của Bàng Thục...

Dùng ánh mắt ngăn Cơ Vĩnh lại, Gia Cát Hường ra hiệu bảo Cơ Vĩnh nên dè dặt khi đang có Hà nhi là nữ lang ngây thơ đứng bên cạnh! Gia Cát Hường báo:

- Là chuyện có liên quan đến sự sống chết, nhất định phải là chuyện tà trời!

Cơ Vĩnh gật đầu:

- Tại hạ hiểu rồi! Nếu bọn Dư Hầu đã bị giam giữ, tại hạ cũng không thể miễn cưỡng! Xin cáo biệt!

Gia Cát Hường kinh ngạc:

- Các hạ không thể nói rõ là định hỏi họ điều gì sao?

Cơ Vĩnh lắc đầu:

- Có nói cũng vô ích. Tại hạ e bọn chúng vì mãi ghẹo nguyệt trên hoa nên không biết gì. Đa tạ sự quan tâm của Gia Cát huynh!

Tuy nói với Gia Cát Hưởng như vậy nhưng khi tìm đến một phạm điểm cũng có cấm ngọn tiêu ký của họ Chu, Cơ Vĩnh vẫn bảo gã chưởng quầy:

- Dư Hẫu và Dư Vọng tuy có phát hiện ánh Tử Quang, nhưng do có sự xuất hiện của một nữ lang xuân sắc là Bàn Tố Quyên, dục vọng phát sinh khiến chúng lo chuyện trăng hoa nên quên ánh Tử Quang nọ. Hãy báo với Hào Phú Vương, tại hạ lập tức đến ngay Phong Nguyệt trang. Hy vọng Bàn Tố Quyên có thể giúp tại hạ tìm chút ít manh mối!

Cơ Vĩnh bỏ đi và không ngờ gã chưởng quầy sau đó cũng lẳng lặng ly khai phạm điểm với bộ võ phục của một dạ hành nhân vừa khoác vội vào người!

o0o